

The Millie Arbesfeld
Midreshet Yom Rishon

Sunday Morning Learning Program for Women

WWW.MIDRESHETYOMRISHON.ORG

Ruth:
Foundations of
Kindness

Mrs. Raizi Chechik
יא' אייר תשע"ג • April 21, 2013

(1) בכור שור, בבא בתרא (יד:ב)

לפי שמגילת רות נכתבה על ידי שמואל הנביא ליחס את דוד המלך שבא מרות המואביה, כי מן השמים הסכימו על הדבר, וסוף המגילה מסיים עיקר היחוס מפרץ עד דוד לכבודו, ודוד נולד בעצרת ומת בעצרת.

(2) ספר התודעה – רות ודוד (ג:ק)

אמרו רבותנו זכרונם לברכה שישי אבי דוד מגודל חרדתו שהוא חרד מפני כל נדנוד של חטא, עלה טינא של ספק בלבו לעת זקנתו. אמר שמא חס ושלום לא כווננו בועז וזקני בית דינו אל ההלכה, ונמצא אני פסול ואסור עלי לבא בקהל ה'.

(3) רות רבה (ב:יד)

אמר רב זעירא, מגילה זו, אין בה לא טמאה ולא טהרה, לאאסור ולא היתר, ולמה נכתבה, ללמדך כמה שר טוב לגומלי חסדים.

(4) תלמוד בבלי – מס' יבמות (מז:)

דא"ר חלבו: קשים גרים לישראל כספחת, דכתיב: +ישעיהו י"ד+ ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב. ומודיעים אותו עון לקט שכחה ופאה ומעשר עני. מ"ט? א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן: בן נח נהרג על פחות משה פרוטה, ולא ניתן להשבון. (ומודיעים אותו עון שכחה ופאה). ואין מרבים עליו, ואין מדקדקים עליו. אמר רבי אלעזר: מאי קראה? דכתיב: +רות א'+ ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה, אמרה לה: אסיר לך תחום שבת! +רות א'+ באשר תלכי אלך. אסיר לך יחוד! +רות א'+ באשר תליני אליך. מפקדינן שש מאות וי"ג מצות! +רות א'+ עמך עמי. אסיר לך עבודת כוכבים! +רות א'+ ואלהיך אלהי. ארבע מיתות נמסרו לב"ד! +רות א'+ באשר תמותי אמות. ב' קברים נמסרו לב"ד! +רות א'+ ושם אקבר. מיד, ותרא כי מתאמצת היא וגו'.

(5) רות רבה (ה:יא)

א"ר שמואל בר נחמן מתחלת קציר שעורים עד כלות קציר החטים שלשה חדשים, ותשב את חמותה ותאמר לה נעמי חמותה בתי הלא אבקש לך מנוח, ועתה הלא בעז מודעתנו.

(6) רות רבה (ה:יב)

יב [ג] ורחצת וסכת ורחצת מטנופת עבודת כוכבים שלך, וסכת אלו מצות וצדקות, ושמת שמלותיך עליך וכי ערומה היתה, אלא אלו בגדי שבתא, מכאן אמר רבי חנינא צריך אדם להיות לו שני עטפים אחד לחול ואחד לשבת, וכך דרשה ר' שמלאי בצבורא, בכון חבריא אמרו כעטיפתנו כחול כך עטיפתנו בשבתא, אמר להון צריכין לשנות, וירדת הגורן, אמר לה זכותי תרד עמך, ד"א וירדת הגורן, מכאן שאין עושין גרנות אלא בנמוך שבעיר, דלמא ר' שמעון בן חלפתא קבל מר' חייא חדא חקל, אמר לו כמין היא עבדא אמר לו מאה כורין זרעת ואעלת ועבדת פריה מאה, א"ל לא אמר מרי דהיא עבדא מאה כורין זרעת ואעלת ועבדת פריה מאה, א"ל אין, א"ל והיא עבדת פריה א"ל הן אקימתא אדרא אמר בגבוה שבעיר, אמר לו ולא כן כתיב וירדת הגרן אעפ"כ אזל נפיחה והיא עבדה שארא.

(7) רות רבה (ז:ח)

ח [ב] ויקח עשרה אנשים מזקני העיר וגו', אמר רבי אלכסנדר מייכין שאין רשות לקטן לישוב עד שיתן לו הגדול רשות, א"ר פנחס מייכין לבית זה שהן ממנין זקנים בבית המשתאות שלהן, א"ר אלעזר בר' יוסי מייכין לברכת חתנים בעשרה, א"ר יודן בן פזי לא סוף דבר בחור לבתולה אלא אפילו אלמן לאלמנה עד שתהיה בעשרה.

(8) רות רבה (ב:ה:א-ב)

ושם האיש אלימלך – רבי מאיר היה דורש שמות, רבי יהושע בן קרחה היה דורש שמות. "ושם האיש אלימלך" שהיה אומר אלי תביא מלכות, "ושם אשתו נעמי" שהיו מעשיה נאים ונעימים, "ושם שני בניו מחלון וכליון. מחלון- שנמחו מן העולם, וכליון שכלו מן העולם"

(9) רש"י – רות (א:א)

(אלימלך) עשיר גדול היה ופרנס הדור היה, ויצא מא"י לחו"ל מפני צרת עין שהיתה עינו צרה בעניים ולכך נענש.

(10) תלמוד בבלי – מס' תענית (יא.)

אמרו רז"ל: בזמן שישראל שרוייו בצער ופרש אחד מהם, באים שני מלאכי השרת ומניחין ידיהן על ראשו ואומרים: פלוני זה שפורש עצמו מן הצבור אל יראה בנחמת הצבור.

(11) רות רבה (ב:ד)

יעשה ה" עמכם חסד כאשר עשיתם עם המתים ועמדי: שנטפלתם בתכריכיהון, ועמדי שותרו לה כתובותיהן.

(12) ילקוט שמעוני (תרא')

בא וראה כמה חביבין גרים לפני הקב"ה. כיון שנתנה דעתה להתגייר, השווה הכתוב אותה לנעמי שנאמר "ותלכנה שתיהם עד באנה בית לחם".

(13) רמב"ם – הל' מלכים (ב:ו)

(לגבי המלך בישראל) כדרך שחלק לו הכתוב הכבוד הגדול, וחייב הכל בכבודו, כך צוהו להיות לבו בקרבו שפל וחלל שנאמר ולבי חלל בקרבי, ולא ינהג גסות לב בישראל יתר מדאי, שנאמר לבלתי רום לבכו מאחיו, ויהיה חונן ומרחם לקטנים וגדולים, ויצא ויבא בחפציהם ובטובתם, ויחוס על כבוד קטן שבקטנים, וכשמדבר אל כל הקהל בלשון רבים ידבר רכות, שנאמר שמעוני אחי ועמי, ואומר אם היום תהיה עבד לעם הזה וגו', לעולם יתנהג בענוה יתירה, אין לנו גדול ממשה רבינו והוא אומר ונחנו מה...ויסבול טרחם ומשאם ותלונותם וקצפם כאשר ישא האומן את היונק, רועה קראו הכתוב, לרעות ביעקב עמו, ודרכו של רועה מפורש בקבלה כרועה עדרו ירעה בזרועו יקבץ טלאים ובחיקו ישא וגו'.

(14) תלמוד בבלי – מס' ברכות (ג:)

אמר רב אחא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא: כנור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד, וכיון שהגיע חצות לילה בא רוח צפונית ונושבת בו ומנגן מאליו, מיד היה עומד ועוסק בתורה עד שעלה עמוד השחר. כיון שעלה עמוד השחר נכנסו חכמי ישראל אצלו, אמרו לו: אדונינו המלך, עמך ישראל צריכין פרנסה.

(15) תלמוד בבלי – מס' בבא בתרא (צא:ב)

וישם כסא לאם המלך (מלכים א, ב:יט) אמר רב אלעזר: זו רות המואביה, שהיא אמא של מלכות.

רות

א,א וַיְהִי, בַּיָּמִי שֶׁפֶט הַשִּׁפְטִים, וַיְהִי רָעַב, בְּאֶרֶץ; וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית
 לֶחֶם יְהוּדָה, לְגוֹר בְּשָׂדֵי מוֹאָב--הוּא וְאִשְׁתּוֹ, וּשְׁנֵי בָנָיו. א,ב וְשֵׁם
 הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נַעֲמִי וְשֵׁם שְׁנֵי-בָנָיו מַחֲלוֹן וְכַלְיוֹן,
 אֶפְרַתִּים--מִבֵּית לֶחֶם, יְהוּדָה; וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי-מוֹאָב, וַיְהִיו-שָׁם. א,ג
 וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ, אִישׁ נַעֲמִי; וַתִּשְׁאַר הִיא, וּשְׁנֵי בָנֶיהָ. א,ד וַיִּשְׂאוּ לָהֶם,
 נָשִׁים מֵאֲבִיוֹת--שֵׁם הָאֶחָת עֲרֻפָּה, וְשֵׁם הַשֵּׁנִית רות; וַיֵּשְׁבוּ שָׁם,
 כְּעֶשֶׂר שָׁנִים. א,ה וַיָּמָתוּ גַם-שְׁנֵיהֶם, מַחֲלוֹן וְכַלְיוֹן; וַתִּשְׁאַר, הָאִשָּׁה,
 מִשְׁנֵי יְלָדֶיהָ, וּמֵאִשָּׁה. א,ו וַתִּקַּם הִיא וְכַלְתֶּיהָ, וַתֵּשֶׁב מִשְׂדֵי מוֹאָב:
 כִּי שָׁמְעָה, בְּשָׂדֵה מוֹאָב--כִּי-פָקֵד יְהוָה אֶת-עַמּוֹ, לְתֵת לָהֶם לֶחֶם. א,ז
 וַתֵּצֵא, מִן-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה-שָׁמָּה, וּשְׁתֵּי כַלּוֹתֶיהָ, עִמָּה; וַתֵּלַכְנָה
 בְּדַרְךְ, לְשׁוֹב אֶל-אֶרֶץ יְהוּדָה. א,ח וַתֹּאמֶר נַעֲמִי, לְשְׁתֵּי כַלְתֶּיהָ, לָכֵן
 שָׁבְנָה, אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה; יַעֲשֶׂה (יַעֲשֶׂ) יְהוָה עִמָּכֶם חֶסֶד, כַּאֲשֶׁר
 עֲשִׂיתֶם עִם-הַמֵּתִים וְעִמָּדִי. א,ט יִתֵּן יְהוָה, לָכֶם, וּמִצָּאֵן מְנוּחָה, אִשָּׁה
 בֵּית אִשָּׁה; וַתִּשְׁק לָהּ, וַתִּשְׂאָנָה קוֹלָן וַתִּבְכֶּינָה. א,י וַתֹּאמְרָנָה-לָּהּ:
 כִּי-אַתָּה נְשׁוּב, לְעַמֶּךָ. א,יא וַתֹּאמֶר נַעֲמִי שָׁבְנָה בְּנָתִי, לָמָּה תֵּלַכְנָה
 עִמִּי: הָעוֹד-לִי בָנִים בְּמַעֲי, וְהָיוּ לָכֶם לְאִנְשִׁים. א,יב שָׁבְנָה בְּנָתִי לָכֵן,
 כִּי זָקַנְתִּי מֵהָיוֹת לְאִישׁ: כִּי אֶמְרָתִי, יֵשׁ-לִי תִקְוָה--גַּם הָיִיתִי הַלֵּילָה
 לְאִישׁ, וְגַם יְלָדְתִי בָנִים. א,יג הֲלָהּ תִּשְׁבְּרָנָה, עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ, הֲלָהּ
 תִּעַגְּנָה, לְבִלְתִּי הָיוֹת לְאִישׁ; אֵל בְּנָתִי, כִּי-מֵר-לִי מְאֹד מִכֶּם--כִּי-
 יֵצֵאָה בִּי, יָד-יְהוָה. א,יד וַתִּשְׁנָנָה קוֹלוֹ, וַתִּבְכֶּינָה עוֹד; וַתִּשְׁק עֲרֻפָּה
 לְחַמוֹתֶיהָ, וְרוֹת דָּבְקָה בָּהּ. א,טו וַתֹּאמֶר, הִנֵּה שָׁבָה יְבַמְתָּךְ, אֶל-עִמָּה,
 וְאֶל-אֱלֹהֶיהָ; שׁוּבִי, אַחֲרַי יְבַמְתָּךְ. א,טז וַתֹּאמֶר רות אֶל-תַּנְּפָגְעִי-בִּי,
 לְעֻזָּבֶךָ לְשׁוֹב מֵאַחֲרֶיךָ: כִּי אֶל-אֲשֶׁר תֵּלַכְי אַלְכֶּךָ, וּבְאֲשֶׁר תֵּלִינִי אֶלֶיךָ--
 עִמָּךְ עִמִּי, וְאֱלֹהֶיךָ אֱלֹהֵי. א,יז בְּאֲשֶׁר תִּמּוֹתִי אֲמוֹת, וְשֵׁם אֶקְבֹּר; כֹּה
 יַעֲשֶׂה יְהוָה לִּי, וְכֹה יוֹסִיף--כִּי תִמּוֹת, יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינְךָ. א,יח וַתִּרְאֵה,
 כִּי-מִתְאַמְּצֵת הִיא לְלַכֵּת אִתָּה; וַתַּחֲדֵל, לְדַבֵּר אֵלֶיהָ. א,יט וַתֵּלַכְנָה
 שְׁתֵּיהֶם, עַד-בּוֹאֲנָה בֵּית לֶחֶם; וַיְהִי, כְּבּוֹאֲנָה בֵּית לֶחֶם, וַתֵּהֶם כָּל-
 הָעִיר עֲלֵיהֶן, וַתֹּאמְרָנָה הַזֹּאת נַעֲמִי. א,כ וַתֹּאמֶר אֲלֵיהֶן, אֶל-
 תִּקְרְאוּנָה לִי נַעֲמִי: קָרְאוּ לִי מֵרָא, כִּי-הִמֵּר שְׂדֵי לִי מְאֹד. א,כא אָנֹכִי
 מְלֵאָה הִלְכְּתִי, וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי יְהוָה; לָמָּה תִּקְרְאוּנָה לִי, נַעֲמִי, וַיְהוּה

עָנָה בִּי, וְשָׂדֵי הָרַע לִי. א, כבּ וּתְשֹׁב נַעֲמִי, וְרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה כִלְתֵּה עִמָּה, הַשָּׁבָה, מִשְׂדֵי מוֹאֵב; וְהָמָּה, בָּאוּ בֵּית לֶחֶם, בְּתַחֲלַת, קִצִּיר שְׁעָרִים. ב, א וּלְנַעֲמִי מִיַּד עַ (מוֹדַע) לְאִישָׁה, אִישׁ גָּבוֹר חֵיל--מִמְשַׁפַּחַת, אֱלִימֶלֶךְ: וְשָׁמוּ, בַּעַז. ב, ב וּתְאֹמֶר רוּת הַמּוֹאֲבִיָּה אֶל-נַעֲמִי, אֲלֶכָּה-נָּא הַשָּׂדֶה וְאַלְקָטָה בְּשַׁבָּלִים--אַחַר, אֲשֶׁר אֲמָצָא-חֵן בְּעֵינָיו; וּתְאֹמֶר לָהּ, לְכִי בְּתִי. ב, ג וּתְלַךְ וּתְבוֹא וּתְלַקֵּט בַּשָּׂדֶה, אַחֲרֵי הַקִּצִּירִים; וַיִּקֶּר מִקְרָה--חִלְקַת הַשָּׂדֶה לְבַעַז, אֲשֶׁר מִמְשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ. ב, ד וְהִנֵּה-בַעַז, בָּא מִבֵּית לֶחֶם, וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים, יְהוֹה עִמָּכֶם; וַיֹּאמְרוּ לוֹ, יְבָרְכֶךָ יְהוֹה. ב, ה וַיֹּאמֶר בַּעַז לְנַעֲרוֹ, הִנָּצַב עַל-הַקּוֹצְרִים: לְמִי, הִנְעֶרְהָ הַזֹּאת. ב, ו וַיַּעַן, הִנְעֵר הִנָּצַב עַל-הַקּוֹצְרִים--וַיֹּאמֶר: נַעֲרָה מוֹאֲבִיָּה הִיא, הַשָּׁבָה עִם-נַעֲמִי מִשְׂדֵי מוֹאֵב. ב, ז וּתְאֹמֶר, אֲלֶקְטָה-נָּא וְאֶסְפְּתִי בַעֲמָרִים, אַחֲרֵי, הַקּוֹצְרִים; וּתְבוֹא וּתַעֲמוֹד, מֵאֵז הַבִּקֹּר וְעַד-עֶתְהָ--זֶה שַׁבְּתָהּ הַבַּיִת, מַעֲט. ב, ח וַיֹּאמֶר בַּעַז אֶל-רוּת הַלֹּוא שְׁמַעַת בְּתִי, אֶל-תְּלַכִּי לְלַקֵּט בַּשָּׂדֶה אַחַר, וְגַם לֹא תַעֲבוֹרִי, מִזֶּה; וְכִה תִדְבָּקִין, עִם-נַעֲרָתִי. ב, ט עֵינֶיךָ בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר-יִקְצְרוּן, וְהִלַּכְתְּ אַחֲרֵיהֶן--הַלֹּוא צְוִיתִי אֶת-הַנְּעָרִים, לְבִלְתִּי נִגְעֶךָ; וְצָמַת, וְהִלַּכְתְּ אֶל-הַכְּפָלִים, וְשִׁתִּית, מֵאֲשֶׁר יִשְׁאַבוּן הַנְּעָרִים. ב, י וּתְפַל, עַל-פְּנֵיהָ, וּתִשְׁתַּחוּ, אַרְצָה; וּתְאֹמֶר אֵלָיו, מִדּוּעַ מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְהַפְּרִינִי--וְאַנְכִי, נִכְרִיָּה. ב, יא וַיַּעַן בַּעַז, וַיֹּאמֶר לָהּ--הֲגַד הַגִּד לִי כֹל אֲשֶׁר-עָשִׂית אֶת-חֲמוֹתֶיךָ, אַחֲרֵי מוֹת אִישׁךָ; וּתַעֲזֹבִי אֲבִיךָ וְאִמֶּךָ, וְאַרְצְ מוֹלְדֶתְךָ, וּתְלַכִּי, אֶל-עַם אֲשֶׁר לֹא-יָדַעַת תְּמוֹל שֶׁלְשׁוֹם. ב, יב יִשְׁלַם יְהוֹה, פְּעֻלָּךְ; וּתְהִי מִשְׁכַּרְתְּךָ שְׁלָמָה, מֵעַם יְהוֹה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר-בָּאת, לְחַסּוֹת תַּחַת-כְּנָפָיו. ב, יג וּתְאֹמֶר אֲמָצָא-חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי, כִּי נִחַמְתָּנִי, וְכִי דִבַּרְתָּ, עַל-לֵב שְׁפָחֶתְךָ; וְאַנְכִי לֹא אֶהְיֶה, כְּאַחַת שְׁפָחֶתֶיךָ. ב, יד וַיֹּאמֶר לָהּ בַּעַז לַעַת הָאֶכֶל, גְּשִׁי הֵלֶם וְאֶכְלֶת מִן-הַלֶּחֶם, וְטִבַּלְתְּ פִּתְךָ, בַּחֲמֶץ; וּתְשֹׁב, מִצַּד הַקִּצְרִים, וַיִּצְבֹּט-לָהּ קָלִי, וּתְאֹכַל וּתְשַׁבַּע וּתְתַר. ב, טו וַתִּקֶּם, לְלַקֵּט; וַיִּצּוּ בַּעַז אֶת-נַעֲרָיו לֵאמֹר, גַּם בֵּין הַעֲמָרִים תְּלַקֵּט--וְלֹא תִכְלִימוּהָ. ב, טז וְגַם שֶׁל-תְּשַׁלוּ לָהּ, מִן-הַצְּבָתִים; וְעֲזַבְתֶּם וְלַקְטָה, וְלֹא תִגְעְרוּ-בָהּ. ב, יז וּתְלַקֵּט בַּשָּׂדֶה, עַד-הָעֶרֶב; וּתְחַבֵּט אֶת אֲשֶׁר-לַקְטָה, וַיְהִי כַּאֲיֶפֶה שְׁעָרִים. ב, יח וּתִשָּׂא וּתְבוֹא הָעִיר, וּתִרָא חֲמוֹתָהּ אֶת אֲשֶׁר-לַקְטָה; וּתּוֹצֵא, וּתְתֵן-לָהּ, אֶת אֲשֶׁר-הוֹתֵרָה, מִשְׁבְּעָהּ. ב, יט וּתְאֹמֶר לָהּ חֲמוֹתָהּ אֵיפֶה לַקְטַת הַיּוֹם, וְאַנָּה עָשִׂית--יְהִי מִכִּירְךָ, בָּרוּךְ; וּתִגִּד לְחֲמוֹתָהּ, אֶת אֲשֶׁר-עָשִׂתָה עִמּוֹ, וּתְאֹמֶר שֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ

היום, בעז. ב,כ ותאמר נעמי לכלתה, ברוך הוא ליהוה, אשר לא-עזב
 חסדו, את-החיים ואת-המתים; ותאמר לה נעמי, קרוב לנו האיש--
 מגאלנו, הוא. ב,כא ותאמר, רות המואביה: גם כן-אמר אלי, עם-
 הנערים אשר-לי תדבקין, עד אם-כלו, את כל-הקציר אשר-לי. ב,כב
 ותאמר נעמי, אל-רות כלתה: טוב בתי, כי תצאי עם-נערוֹתיו, ולא
 יפגעו-בך, בשדה אחר. ב,כג ותדבק בנערות בעז, ללקט--עד-כלות
 קציר-השערים, וקציר החטים; ותשב, את-חמותה. ג,א ותאמר לה,
 נעמי חמותה: בתי, הלא אבקש-לך מנוח אשר ייטב-לך. ג,ב ועתה,
 הלא בעז מדעתנו, אשר היית, את-נערוֹתיו; הנה-הוא, זרה את-גרון
 השערים--הלילה. ג,ג ורחצת וסכת, ושמת שמלתך (שמלתיך) עליך--
 וירדתי (וירדת) גרון; אל-תודעי לאיש, עד כלתו לאכל ולשתות.
 ג,ד ויהי בשכבו, וידעת את-המקום אשר ישכב-שם, ובאת וגלית
 מרגלותיו, ושכבתי (ושכבת); והוא יגיד לך, את אשר תעשין. ג,ה
 ותאמר, אליה: כל אשר-תאמרי (אלי), אעשה. ג,ו ותרד, הגרון;
 ותעש, ככל אשר-צוֹתה חמותה. ג,ז ויאכל בעז וישת, וייטב לבו,
 ויבא, לשכב בקצה הערמה; ותבא בלט, ותגל מרגלותיו ותשכב. ג,ח
 ויהי בחצי הלילה, ויחרד האיש וילפת; והנה אשה, שכבת
 מרגלותיו. ג,ט ויאמר, מי-את; ותאמר, אנכי רות אמתך, ופרשת
 כנפך על-אמתך, כי גאל אתה. ג,י ויאמר, ברוכה את ליהוה בתי--
 היטבת חסדך האחרון, מן-הראשון: לבלתי-לכת, אחרי הפחורים--
 אם-דל, ואם-עשיר. ג,יא ועתה, בתי אל-תיראי, כל אשר-תאמרי,
 אעשה-לך: כי יודע כל-שער עמי, כי אשת חיל את. ג,יב ועתה כי
 אמן, כי אם ( ) גאל אנכי; וגם יש גאל, קרוב ממני. ג,יג ליני
 הלילה, והיה בבקר אם-יגאלך טוב יגאל, ואם-לא יחפץ לגאלך
 וגאלתיך אנכי, חי-יהוה; שכבי, עד-הבקר. ג,יד ותשכב מרגלותו,
 עד-הבקר, ותקם, בטרום (בטרם) יכיר איש את-רעהו; ויאמר, אל-
 יודע, כי-באה האשה, הגרון. ג,טו ויאמר, הבי המטפחת אשר-עליך
 ואחזי-בה--ותאחזי בה; וימד שש-שערים וישת עליה, ויבא העיר.
 ג,טז ותבוא, אל-חמותה, ותאמר, מי-את בתי; ותגד-לה--את כל-
 אשר עשה-לה, האיש. ג,יז ותאמר, שש-השערים האלה נתן לי: כי
 אמר (אלי), אל-תבואי ריקם אל-חמותך. ג,יח ותאמר, שבי בתי,
 עד אשר תדעין, איך יפל דבר: כי לא ישקט האיש, כי-אם-כלה
 הדבר היום. ז,א ובעז עלה השער, וישב שם, והנה הגאל עבר אשר

דָּבַר-בְּעֵז, וַיֹּאמֶר סוּרָה שְׁבָה-פָּה פְּלִנִי אֶלְמִנִי; וַיִּסַּר, וַיֵּשֶׁב. ז,ב וַיִּקַּח
עֲשָׂרָה אַנְשִׁים, מִזְקֵנֵי הָעִיר--וַיֹּאמֶר שְׁבוּ-פָּה; וַיֵּשְׁבוּ. ז,ג וַיֹּאמֶר,
לְגֹאֵל, חֲלֻקֶת הַשָּׂדֶה, אֲשֶׁר לְאַחֵינוּ לְאֵלֵימְלֶךְ: מְכַרָּה נַעֲמִי, הַשְּׂבָה
מִשָּׂדֶה מוֹאָב. ז,ד וַאֲנִי אֹמְרָתִי אֶגְלֶה אֲזַנֶּךָ לְאֹמֶר, קִנְיָה נֶגְדַי הַיֹּשְׁבִים
וְנֶגְדַי זְקֵנֵי עַמִּי--אִם-תִּגְאָל גֹּאֵל, וְאִם-לֹא יִגְאָל הַגִּידָה לִי וְאֲדַע
(וְאֲדַעָה) כִּי אֵין זֹלָתְךָ לְגֹאֵל וְאֲנֹכִי אֲחַרֶיךָ; וַיֹּאמֶר, אֲנֹכִי אִגְאָל. ז,ה
וַיֹּאמֶר בְּעֵז, בְּיוֹם-קִנּוּתְךָ הַשָּׂדֶה מִיַּד נַעֲמִי; וּמֵאֵת רוּת הַמּוֹאָבִיָּה
אֲשֶׁת-הַמֵּת, קִנִּיתִי (קִנִּיתָ)--לְהַקִּים שֵׁם-הַמֵּת, עַל-נַחֲלָתוֹ. ז,ו וַיֹּאמֶר
הַגֹּאֵל, לֹא אוֹכַל לְגֹאֵל- (לְגֹאֵל-) לִי--פֶן-אֲשַׁחִית, אֶת-נַחֲלָתִי; גֹּאֵל-לְךָ
אֶתָּה אֶת-גֹּאֲלֹתִי, כִּי לֹא-אוֹכַל לְגֹאֵל. ז,ז וְזֹאת לְפָנַי בְּיִשְׂרָאֵל עַל-
הַגֹּאֲלָה וְעַל-הַתְּמוּרָה, לְקַיֵּם כָּל-דְּבָר, שֶׁלֶף אִישׁ נַעֲלוּ, וְנָתַן לְרַעְהוּ;
וְזֹאת הַתְּעוּדָה, בְּיִשְׂרָאֵל. ז,ח וַיֹּאמֶר הַגֹּאֵל לְבְעֵז, קִנְיָה-לְךָ; וַיִּשְׁלַף,
נַעֲלוּ. ז,ט וַיֹּאמֶר בְּעֵז לְזִקְנָיִם וְכָל-הָעָם, עֲדִים אַתֶּם הַיּוֹם, כִּי קִנִּיתִי
אֶת-כָּל-אֲשֶׁר לְאֵלֵימְלֶךְ, וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר לְכַלְיוֹן וּמַחֲלוֹן--מִיַּד, נַעֲמִי.
ז,י וְגַם אֶת-רוּת הַמּוֹאָבִיָּה אֲשֶׁת מַחֲלוֹן קִנִּיתִי לִי לְאִשָּׁה, לְהַקִּים שֵׁם-
הַמֵּת עַל-נַחֲלָתוֹ, וְלֹא-יִכָּרֵת שֵׁם-הַמֵּת מֵעַם אֲחִיו, וּמִשְׁעַר מִקוֹמוֹ:
עֲדִים אַתֶּם, הַיּוֹם. ז,יא וַיֹּאמְרוּ כָּל-הָעָם אֲשֶׁר-בְּשַׁעַר, וְהַזְקֵנִים--
עֲדִים; יִתֵּן יְהוָה אֶת-הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל-בֵּיתְךָ, כְּרַחֵל וְכַלְאָה אֲשֶׁר בָּנוּ
שְׁתֵּיהֶם אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל, וַעֲשֵׂה-חֵיל בְּאַפְרָתָה, וּקְרָא-שֵׁם בְּבֵית
לְחָם. ז,יב וַיְהִי בַיּוֹם כְּבֵית פָּרֶץ, אֲשֶׁר-יָלְדָה תָמָר לִיהוֹדָה--מִן-הַזֶּרַע,
אֲשֶׁר יִתֵּן יְהוָה לְךָ, מִן-הַנְּעֻרָה, הַזֹּאת. ז,יג וַיִּקַּח בְּעֵז אֶת-רוּת וַתְּהִי-
לוֹ לְאִשָּׁה, וַיָּבֵא אֵלֶיהָ; וַיִּתֵּן יְהוָה לָהּ הַרְבֵּי בָּנִים, וַתֵּלֶד בָּן. ז,יד וַתֹּאמְרָנָה
הַנְּשִׁים, אֶל-נַעֲמִי, בְּרוּךְ יְהוָה, אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לְךָ גֹּאֵל הַיּוֹם; וַיִּקְרָא
שְׁמוֹ, בְּיִשְׂרָאֵל. ז,טו וְהָיָה לְךָ לְמָשִׁיב נֶפֶשׁ, וּלְכָלְכָל אֶת-שִׁיבְתְּךָ: כִּי
כָלְתְּךָ אֲשֶׁר-אֶהְבַּתְּךָ, יִלְדָתוֹ, אֲשֶׁר-הִיא טוֹבָה לְךָ, מִשְׁבַּעַת בָּנִים. ז,טז
וַתִּקַּח נַעֲמִי אֶת-הַיֶּלֶד וַתִּשְׁתְּהוּ בְּחֵיקָהּ, וַתְּהִי-לוֹ לְאִמָּנָת. ז,יז
וַתִּקְרָאנָה לוֹ הַשְּׂכָנוֹת שֵׁם לְאֹמֶר, יֶלֶד-בֶּן לְנַעֲמִי; וַתִּקְרָאנָה שְׁמוֹ
עוֹבֵד, הוּא אָבִי-יְשִׁי אָבִי דָּוִד. {פ}

ז,יח וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פָּרֶץ, פָּרֶץ הוֹלִיד אֶת-חֲצֵרוֹן. ז,יט וְחֲצֵרוֹן הוֹלִיד
אֶת-רָם, וְרָם הוֹלִיד אֶת-עַמִּינָדָב. ז,כ וְעַמִּינָדָב הוֹלִיד אֶת-נַחֲשׁוֹן,
וְנַחֲשׁוֹן הוֹלִיד אֶת-שְׁלֹמֹה. ז,כא וְשְׁלֹמֹן הוֹלִיד אֶת-בְּעֵז, וּבְעֵז הוֹלִיד
אֶת-עוֹבֵד. ז,כב וְעוֹבֵד הוֹלִיד אֶת-יְשִׁי, וַיְשִׁי הוֹלִיד אֶת-דָּוִד. {ש}